

KINSKY TRIO PRAGUE se představuje...

V novém roce 2005 přicházíme na hudební scénu s novým názvem. Mnozí z vás jistě někdy slyšeli o souboru s názvem Martinů Collegium Praga. Mnozí jste si ale nedokázali soubor nikam zařadit, mnohým vytanulo na mysl dalších bezpočet souborů nesoucích jméno Bohuslava Martinů, a tak se často stávalo, že jsme se sobě navzájem pletli a stejně nás většina nazývala „trio Martinů“. Takže jsme se na sklonku roku minulého rozhodli udělat definitivní konec těmto nejasnostem a přijít se jménem pokud možno nezaměnitelným. Oslovili jsme paní Monique Kinsky, se kterou se již několik let přátelíme. Jelikož ona sama není Češka, odkázala nás na rodinu svého zesnulého manžela, která pochází z Kostelce nad Orlicí. Kinským se nápad líbil a dali nám souhlas s užíváním jména Kinsky. Takže na název Martinů Collegium Praga zapomeňte a zvykněte si na nový: Kinsky Trio Prague. Protože rok 2004 byl pro nás bohatý na hudební a cestovatelské zážitky, dovolte nám podělit se s Vámi o některé zvláště neobvyklé.

🎵 Již před několika lety jsme měli předjednanou možnost koncertování na Seychelských ostrovech. Protože jednání bylo provázeno mnoha nejasnostmi, především co se týká dopravy a finančního zabezpečení, jde totiž vlastně o rozvojovou zemi, do poslední chvíle jsme nevěřili, že se náš sen stane skutečností. Přesto jsme 25. dubna brzo ráno přistáli za tropické bouře na ostrově Mahé. Čekala na nás spousta překvapení, která při normálním koncertním turné nejsou až tak běžná. Klavíristé jsou zvyklí hrát každý koncert na jiný klavír a mnohdy se musí vyrovnat i se špatným stavem nástroje, a to všude na světě. Měli jsme informaci, že na ostrově jsou asi dva slušné klavíry a pár vysloužilých pianin v místní hudební škole. Netušili jsme však, že na ostrově, ani žádném sousedním, se nenajde jediný ladič. Ten tam totiž jezdí jen jednou za rok na dovolenou a při té příležitosti naladí všechny klavíry. Při nadměrné vlhkosti a neustálém srážení vysokých teplot klimatizací je nemožné udržet ladění déle než den, takže jsme se museli smířit s rozladěným klavírem. Zároveň jsme měli zjištěno, že ve zmíněné hudební škole je k dispozici i violoncello, a proto si po naléhání pořadatele Martin nebral svůj nástroj. (Pro violoncello se totiž musí kupovat další letenka.) Violoncella tam nakonec měli dvě, ale obě měla úplně rozlepenou zadní desku, tak si Martin vybral to, které méně chrastilo, natáhl si na ně své struny a vyměnil kobylku. Tak začalo naše hudební působení na Seychelských ostrovech. Seychelané se ale na naše koncerty těšili, tak jsme je nemohli zklamat tím, že bychom za takových podmínek odmítli hrát. Účastnili jsme se multikulturního festivalu „Seychelles Arts Festival“ jako jediní zástupci klasické hudby. Na zahajovacím představení pod širým nebem jsme zahráli (tentokrát s elektrickým piánem) ukázky z Bergerettes Bohuslava Martinů, po nás vystoupila místní pop zpěvačka a indiští tanečníci. Akce se zúčastnili významné osobnosti, členové vlády i prezident Seychelské republiky. Vstup ČR do EU jsme oslavili v předvečer malým koncertem, který uspořádal honorární konzul ČR J. Panovský (zazněly skladby Martinů, Stamitz a Dvořáka). 1.5. v den 100. výročí úmrtí Antonína Dvořáka jsme v hlavním městě Seychelské republiky Victoria patrně poprvé v historii země uvedli klavírní tria A. Dvořáka (Dumky), B. Smetany (Trio g moll) a B. Martinů (Bergerettes). Kromě dalších menších vystoupení jsme po dobu pobytu uspořádali i workshop pro mladé místní hudebníky a výchovný koncert. Pro nás bylo toto působení nevšedním exotickým zážitkem a pro Seychelany jsme se stali vzácnými zprostředkovateli „živé“ evropské hudby.

🎵 Necelý týden po návratu ze Seychell jsme opět seděli v letadle. Tentokrát nás čekalo první společné turné na americkém kontinentu. Ve dnech 17.5.-1.6. jsme se představili na dvanácti koncertech v Mexiku. Mexiko je země velkých extrémů a podle toho také vypadalo naše koncertní turné. Zažili jsme koncerty bezvadně zorganizované, ale také jsme se setkali se základní neznalostí toho, co je k takovému koncertu potřeba připravit. Např. v menším městě Tlaxcala se koncert měl konat na nádvoří guvernéřského paláce. Když jsme se tam přišli rozehrát a zkusit akustiku dvě hodiny před koncertem, bylo na místě připraveno asi 6 televizních kamer, velkolepé osvětlení, ale klavír tam žádný nebyl. Prý mysleli, že si ho dovezem...

Na jejich omluvu musíme ale říci, že situaci vyřešili a koncert přesunuli do nedalekého divadla, kde byl kvalitní naladěný klavír. Začalo se „jen“ o hodinu později. Jiná historka, také s klavírem, byla ve městě Salvatierra, kde měl být koncert v jednom z kostelů, s tím, že klavír zapůjčí z domova místní varhaník. Na místo jsme dorazili opět dvě hodiny před koncertem, ale klavír nikde. Po hodině čekání se objevila policejní dodávka – pickup. Kodrcala se po místní komunikaci a na korbě se kymácelo pianino přidržené asi sedmi Mexičany. Náš klavírista ještě nikdy nehrál koncert na tak rozladěný klavír a my na tolik podladěné nástroje, ale nikdo z nás neměl to srdce koncert zrušit, když se poměrně veliký kostel zaplnil lidmi již během stěhování. Atmosféra během koncertu byla nezapomenutelná i pro nás, lidé byli nadšení a vděční. Naproti tomu jsme měli ale koncerty zorganizované na vysoké úrovni, např. v rámci

Festival Cultural de Mayo v Guadalajare, Festival Alfonsino v Monterrey, na Conservatorio Nacional de Musica v Mexico City, či v sezóně Primavera Musical 2004 rozhlasové stanice Nuevo León, která koncert zároveň nahrávala. Na jednom jiném

koncertu v Guadalajare nás zaujala vizuální technika. Sál byl nezvyklého tvaru – do písmene L. Pódium bylo umístěno v rohu tak, že posluchači ve vzdálenějších řadách nemohli vidět všechny interprety. Proto byla nad pódium umístěna velká plátna a kamery nás snímaly tak, aby všichni, i sedící za našimi zády, mohli sledovat detaily naší hry. Na koncertech jsme hráli skladby českých autorů (Dvořák, Smetana, Martinů, Novák), ale i Čtvero ročních období od Astora Piazzolly. Mexičtí posluchači byli všude velmi vřelí, vděční a natolik zaujati, že po každém koncertě vyžadovali i několik přídavek.

🎵 V létě jsme jako trio uskutečnili malý zájezd do jižní Francie. Přijali jsme pozvání od občanského sdružení Audabiac (www.audabiac.cz), které ve stejnojmenné vesničce v Provence již třetím rokem realizuje projekt „Uměním ke svobodě“,

jehož původní myšlenkou je pomoci dětem z dětských domovů prostřednictvím umění za aktivní podpory českých umělců. Za našeho několikadenního pobytu na Audabiacu jsme měli možnost navázat tvůrčí kontakt s dětmi z domova v Novém Strašecí, veřejně jsme s nimi provedli melodram Zdeňka Zahradníka „Píseň o Viktorce“, který sám autor speciálně pro tento účel na místě přepracoval do multimediální podoby. Formou malé přednášky jsme děti seznámili s programem našeho večerního koncertu, představili jsme jim nástroje a popovídali o komorní hudbě. Děti pak koncert prožily s velkým zaujetím. Cestou domů jsme pak zahráli ještě jeden zajímavý koncert v malém městečku Die nedaleko Valence. Koncert se konal pod širým nebem na historickém náměstí. Vybudovali tam pro nás malé pódium, odpoledne dovezli klavír a jen jsme všichni doufali, že velkolepý plán nezhatí déšť. Nakonec se vše vydařilo, koncert měl

úžasnou atmosféru a přilákal i mnohé náhodné kolemjdoucí.

🎵 Pro zpestření naší hudební činnosti jsme na podzim natáčeli hudbu Aleše Březiny k filmu německé režisérky Dagmar Knopfl „Ich lebe“ - o životě Boženy Němcové. Nejprve se natáčela scéna z plesu na zámku v Ploskovicích, na které jsme hráli nejen hudbu, ale i „na obraz“ skutečné salónní trio, které hraje k tanci. Museli jsme v maskérně podstoupit i převtělení do doby 19. století. Poté jsme ve studiu s A. Březinou natáčeli ještě další hudbu, která bude podkreslovat celý film.

🎵 Na podzim nás čekal doposud nejdelší zájezd našeho tria. Ve dnech 25.10.- 25.11. jsme koncertovali na šestnácti koncertech v USA ve státech Tennessee, Mississippi, Alabama, Georgia, South Carolina a Florida. Kromě toho jsme např. ve městě Memphis zahráli a pohovořili v ranní televizní show. Zároveň jsme byli požádáni několika místními universitami a uměleckými školami, abychom kromě večerních koncertů připravili pro studenty program s ukázkami skladeb z různých stylových období. Velký zájem byl o českou hudbu, například na Alabama School of Fine Arts si vyžádali konkrétně seminář o životě a díle Bohuslava Martinů. Repertoár našich koncertů zahrnoval především skladby jubilujících českých autorů (Dvořák, Smetana, Martinů, Novák), ale také tria od Haydna, Hummela, Mozarta, Brahmsa a Piazzolly.

K našemu velkému překvapení se ukázalo, že Martinů je americkému publiku téměř neznámý, přestože v době svého uměleckého působení v USA slavil neobyčejné úspěchy. Tím spíše nás potěšilo, že se jeho hudba na našich koncertech setkala s velkým ohlasem, nemluvě také o Triu d moll Vítězslava Nováka, které bylo pro posluchače doslova objevem. Důkazem našich úspěchů byly kromě výborných kritik v tisku hlavně „standing ovations“, kterými jsme byli publikem odměňováni po každém koncertě. To v našich krajích nebývá obvyklé, ale jak jsme se dozvěděli, ani

Američané „nevstávají“ pokaždé. Potěšující také bylo, že téměř po každém koncertě za námi přišli Češi nebo Slováci žijící v USA, nemluvě o mnohých, kteří nám i nabídli svou pohostinnost. Taková setkání jsou při tak dlouhém zájezdě velmi milá. Po čtyřech týdnech v USA nás čekal přelet do Toronta, kde už jsme se tím spíše cítili jako doma, neboť naše první cesta z letiště vedla do uzenářství Prague Deli, kde jsme ochutnali české speciality. První koncert v Torontu pro nás však měl daleko hlubší význam. Zatímco v USA jsme hráli ještě jako Martinů Collegium Praga, protože turné bylo domluveno a nasmlouváno dávno před změnou našeho názvu, 21.11. jsme se publiku poprvé představili pod novým názvem Kinsky Trio Prague. Na koncertě v Masaryktown byla navíc přítomna i již zmíněná Monique Kinsky. Koncert také nahrával štáb České televize v Torontu, která poté odvysílala několikaminutový šot včetně rozhovorů, a to i s paní Kinskou, která zdůraznila, jak velmi je ona a celá její rodina potěšena, že právě my neseme jméno jejich rodu v názvu. Náš druhý koncert v Torontu pak pořádala Mozartova společnost. Přesto, že jsme po celé turné hráli v každém programu alespoň jednoho českého skladatele, Mozartova společnost si přála pouze Mozarta a jeho současníky, tak jsme zařadili alespoň J. N. Hummela, který se narodil v Bratislavě... Z amerického kontinentu jsme po pěti týdnech odjížděli dost vyčerpaní, ale s dobrým pocitem, že jsme snad úspěšně reprezentovali nejen české umění, ale celou naši vlast.

Pokud byste se o nás rádi dozvěděli více, navštivte náš web www.sweb.cz/kinskytrio Pokud byste chtěli přijít na náš koncert, sledujte aktuality na stejné webové adrese. Z nejbližších koncertů našeho tria Vás můžeme pozvat zejména 20. března v 19hod. do Studia 1 Českého rozhlasu, Vinohradská 12, nebo si jednoduše v danou dobu naladíte rádio na stanici Vltava - ČRo 3.

Pokud byste měli zájem uspořádat nám koncert, pište na kinskytrio@seznam.cz nebo volejte na tel. 274 814 462

Těšíme se na setkání s Vámi při jakékoli hudební příležitosti,

Vaše KINSKY TRIO PRAGUE
Lucie Sedláková Hůlová, Martin Sedlák, Vladimír Strnad